

Sygn. akt V KK 46/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **R. C.**,
o wydanie wyroku łącznego,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 17 marca 2016r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 października 2015r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 25 czerwca 2015r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy
orzeczenie o karze łącznej i przekazuje sprawę w tym zakresie
Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem łącznym z 25 czerwca 2015 r., połączył dwie jednostkowe kary roku pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu

Rejonowego w Z. z 5 sierpnia 2010 r. i Sądu Rejonowego w L. z 17 września 2010 r. i – przy zastosowaniu art. 569 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 85 i 86 § 1 k.k. – wymierzył skazanemu R. C. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie. Sąd Apelacyjny – po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 r. apelacji obrońcy, który podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej i domagał się jej złagodzenia na zasadzie pełnej absorpcji – utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego w zakresie dotyczącym kary łącznej złożył na korzyść skazanego, w trybie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na zaniechaniu dokonania wszechstronnej kontroli odwoławczej, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy orzeczonej z rażącą obrazą art. 86 § 1 k.k. kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przewyższającej sumę kar jednostkowych – wniósł o uchylenie drugoinstancyjnego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako wniesiona na korzyść skazanego zasługiwała w całości na uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron z racji swej oczywistej zasadności (art. 535 § 5 k.p.k.).

Ewidentna obraza art. 86 § 1 k.k. rzuca się w oczy: skoro do połączenia pozostawały dwie kary pozbawienia wolności – każda w wymiarze roku, to rzecz jasna wysokość kary łącznej nie mogła przekroczyć ich sumy, czyli 2 lat.

Trudno bez krytycznego komentarza pozostawić oczywiście wadliwe postąpienia zarówno Sądu *a quo*, jak i Sądu odwoławczego. Wolno przypuszczać, że u podstaw stwierdzonego uchybienia legła mała wnikliwość Sądów obu instancji przy zapoznawaniu się z treścią podlegających połączeniu jednostkowych wyroków. Trzeba postulować, aby wskazane zaniedbania nie miały w przyszłości miejsca.

kc

Dlatego Sąd Najwyższy wydał żądane przez skarżącego orzeczenie o charakterze kasatoryjnym (art. 537 § 2 k.p.k.). Wydatkami związanymi z rozpoznaniem kasacji obciążono po myśli art. 638 k.p.k. Skarb Państwa.